

ÚVOD

„Přes překážky ke hvězdám.“

LUCIUS ANNAEUS SENECA

Vždycky jsem snil o tom, že jednoho dne budu mluvit plyně anglicky, bydlet v prosluněné zemi, hrát fotbal na pláži, koupat se v moři, poznávat novou kulturu a prožívat nezapomenutelná dobrodružství. Neměl jsem sice přesnou představu, kdy a kde by se můj sen mohl stát skutečností, ale byl jsem si jistý tím, že ho nakonec opravdu zrealizuju. Několik let jsem si v hlavě promítal tuhle vizi, až se v roce 2015 stala realitou, která do jisté míry změnila moje chování, myšlení a v neposlední řadě ovlivnila spoustu věcí v mém životě.

Jmenuju se David Teichmann, je mi dvaadvacet let a odjíždím do jižní Kalifornie, kde se budu rok starat o čtyři děti ve věkovém rozpětí od dvou do deseti let. Čeká mě jízda, která navždy ovlivní můj vlastní život. Projdu si peklem i rájem. Za několik měsíců se domluvíme anglicky tak, jak jsem ani z desetiny nedokázal po několika letech studia ve školní lavici. Naučím se porozumět sám sobě a naučím se postarat nejen sám o sebe v cizí zemi, ale především o čtyři americké děti, jimž v žilách místo krve pravděpodobně proudí energetický nápoj Red Bull. Budu v tom sám, daleko od všech přátel i rodiny. Poznám spoustu nových lidí a všední dny, na

které jsem byl zvyklý, se rázem promění ve dny neobyčejné, plné překážek, kdy budu překonávat sebe samého a přitom rozvíjet svou vlastní osobnost. Mám před sebou rok, který mi připne na můj pomyslný opasek nové dovednosti, zkušenosti a během něhož si rovněž vybuduju také vztah a respekt k sobě samému. Situace, do kterých se dostanu a se kterými se budu muset poprat, mě zocelí. Cestování, které vyžaduje v první řadě odvalu, do mé mysli natrvalo vytesá vzpomínky, ke kterým se budu rád vracet. První měsíce budou patřit mezi ty nejtěžší, které jsem kdy zažil. Poslední naopak mezi ty nejkrásnější, ke kterým jsem se vlastním úsilím pracoval. Příběhy, které vám budu vyprávět, tvoří neobyčejnou mozaiku plnou motivace, vtipu a inspirace, která tak může představovat startovací motor pro ty, kteří stále váhají, jestli mají ten krok do neznáma udělat, nebo setrvat v bezpečí zajetých kolejí.

SNY SE MAJÍ PLNIT

*„Největší dobrodružství, které můžete zažít,
je žít život svých snů.“*

OPRAH WINFREY

Psal se rok 2014 a já pracoval u svého nevlastního otce jako servisní technik. S kamarády jsem si pronajímal byt v Olomouci a makal od rána do večera. Tak jako Vitaly, přistěhovalec ukrajinského původu, který do práce nosívá včerejší chleba s játrovou paštikou. Po zaplacení nájmu a pokrytí základních životních potřeb mi z výplaty každý měsíc zbylo pár korun, které jsem většinou investoval do půllitrů s pivem v nedaleké hospůdce. Takhle jsem fungoval asi deset měsíců. Práce mě ale nebavila a mně začínalo být jasné, že pokud chci naplnit své sny, popíjením chmelového moku toho nedosáhnou. Neměl jsem přesnou představu, co bych chtěl dělat, ale věděl jsem, že mě láká odcestovat do zahraničí a zkusit život v jiné zemi. Už jsem byl přejedený rohlíků s vajíčkovou pomazánkou z Lidlu. Chtěl jsem zkusit něco nového. Něco chutnějšího, než je Babišův salám Kmotr. Nebavily mě už ani akce v Kauflandu. Jasné znamení, že je čas na změnu.

O několik dní později jsem na internetu našel společnost Cultural Care Au Pair. Největší au pair organizaci na světě.

Netušil jsem, jestli je jejich program určen i pro kluky, a tak jsem zavolal na její pražskou pobočku, abych se dozvěděl víc informací. Pomalu jsem začal stáčet kormidlo jiným směrem, než jakým jsem se doposud ubíral. Není to jen tak, udělat změnu a přijmout zásadní rozhodnutí, ale pokud člověk nechce lítat s hadrem po schodišti na nádraží, měl by se postavit výzvám a zapracovat na osobním rozvoji.

Odeslal jsem vyplněnou přihlášku a několik dní netrpělivě čekal na odpověď. Dál jsem přitom pokračoval ve své krasojízdě servisního technika a po práci dodržoval naordinovaný pitný režim. Léčím se totiž s ledvinovými kameny. Medikace předepsaná lékařem zněla jasně. Jedno až dvě lahvová nebo točená piva značky Pilsner Urquell denně. Občas se stalo, že jsem se přerekl a místo jednoho piva si poručil jedno pětipivo. Vždycky jsem se potom divil, kde se najednou v hospodě vzalo tolik krásných holek.

Za několik týdnů po odeslání přihlášky mi přišel z organizace informační e-mail, ve kterém stálo, že mě přijali do programu a zvou mě na osobní pohovor. Zrovna jsem jel v autě a situace přímo vybízela k tomu, abych vystrčil loket z okna a spokojeně si pobroukával do rytmu písničky, která hrála v rádiu.

Nastal den pohovoru. „Pojďte dál,“ ozvalo se z druhého konce místnosti. S paní, která vedla pohovor, jsme si povídali o cestování a ona mi vyprávěla o svých zkušenostech z doby, kdy žila v USA. Na závěr mě čekala zkouška z anglické konverzace. „Jmenuji se David, narodil jsem se ve Švédsku a je mi dvaadvacet let,“ řekl jsem anglicky se špetkou ruského přízvuku. Hlas se mi přitom trásl. Paní mi sdělila, že mi během dalšího týdne zavolá, a pokud mě vyhodnotí jako

vhodného uchazeče, zařadí mě do databáze, v níž si americké rodiny vybírají své au pair. Usmál jsem se, poděkoval a odešel jsem. Ve dveřích jsem zakopnul a hodil tygra jako prase. „Tak na shledanou,“ řekl jsem ještě jednou.

Když mi o týden později volalo neznámé číslo, nevzal jsem ho. Neměl jsem náladu na paní z Komerční banky, a už vůbec ne na ty jejich zvýhodněné balíčky, které jsou pofiderní jako předvolební sliby. Pak jsem si uvědomil, že mi měla volat paní z pohovoru, který jsem absolvoval minulý týden. Sakra! Vytáhl jsem telefon a vytočil číslo, které jsem předtím nevzal v domnění, že jde o marketingový hovor. „Cultural Care Au Pair, dobrý den,“ ozvalo se z telefonu. Měl jsem obavy, že jsem si svým ruským přízvukem, který jsem odprezentoval na pohovoru, odřízнул všechny cesty. Ukázalo se ale, že byly neopodstatněné. Byl jsem zařazen do au pair databáze v USA.

Řadu informací ohledně hlídání dětí a života v Americe jsem se dověděl od Gabriela Königa, bratra profesionálního silničního cyklisty Leopolda Königa. Gába pracoval ve Státech jako au pair už půl roku, a tak mi mohl poskytnout odpovědi na všechno, co mě zajímalo. Staral se o dva kluky ve vyprahlém Phoenixu, studoval angličtinu a vypadalo to, že vede spokojený americký život. Tahle idylka měla jen jednu jedinou šmouhu. V Arizoně není oceán a je tam větší horko než v mikrovlnce. Je tam vlastně takový vedro, že opalovací krém už nestačí a začíná se používat grilovací koření.

Několik hodin po telefonickém hovoru jsem obdržel e-mail od první americké rodiny. Měli zájem o hovor přes Skype, aby se o mně dozvěděli něco bližšího. Wow! To šlo rychleji, než jsem čekal! Cože? Počkat! Odkud že jsou?